

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/114/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814200758
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7814200758.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyní 1) B. V., H.. XX.X.XXXX, Q., V.. X.Á. XX a 2) M. O., H.. X.X.XXXX, D. X, proti žalovanej Pohotovosť, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 5C/12/2014-67 z 18.8.2016 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že zrušuje rozsudok Stáleho arbitrážneho súdu zriadeného spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Karlovske rameno 8, Bratislava, sp. zn. SR 06330/13 z 20.11.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 7.1.2014, v právnej veci žalobcu Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, proti žalovanej G. O., H.. XX.X.XXXX o zaplatenie 1 476,25 eur s príslušenstvom, dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, odložil vykonateľnosť rozsudku Stáleho arbitrážneho súdu z 20.11.2013 do právoplatného skončenia konania sp. zn. 5C/12/2014, vedeného na tunajšom súde a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa právna predchodkyňa žalobkyní žalobou domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila. Uviedol ako sa k žalobe vyjadrila žalovaná, že navrhovala žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, aké dokazovanie vo veci vykonal a že zistil nasledovný skutkový stav veci: Zo zmluvy o úvere uzavretej 28.11.2011, číslo zmluvy XXXXXXXXXX vyplynulo, že bola uzavretá medzi veriteľom Pohotovosť, s.r.o. Bratislava a pôvodnou žalobkyňou, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 500,- eur, výška mesačnej splátky nebola uvedená a počet pravidelných mesačných splátok bol dohodnutý v rozsahu 89 splátok. Z pripojeného rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom v Bratislave, Karlovske rameno 8 z 20.11.2013, v právnej veci žalobcu Pohotovosť, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, proti žalovanej G. O. o zaplatenie 1 476,25 eur s príslušenstvom zistil, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia sumu 1 476,25 eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 300,85 eur od 7.5.2013 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 1 300,85 eur od 7.5.2013 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 373,64 eur, a to všetko v mesačných splátkach vo výške 180,-eur, splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci. Citoval znenie § 40 ods.1 písm. j/, ods.2, § 41 ods.1, zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, v znení neskorších predpisov a uzavrel, že dôvodom pre podanie žaloby je návrh na zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu s poukazom na existujúcu rozhodcovskú doložku, obsiahnutú v obchodných podmienkach, tvoriacich súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Nepochybne sa jedná o zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu, pretože dodávateľom bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, ktorá konala v rámci predmetu svojej obchodnej a

podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom bola žalobkyňa, ktorá bola fyzickou osobou, nepodnikateľom. Z toho dôvodu súd v zmysle Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach a príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka musí prihliadnúť na obsah ustanovení v zmluve a tiež v obchodných podmienkach, ktoré mohli spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ďalej citoval znenie § 52 ods.1,2,3, § 53 ods.1,4, § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že rozhodcovské konanie umožňuje alternatívnym spôsobom riešiť niektoré majetkové spory, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti posudzuje platnosť alebo neplatnosť rozhodcovskej doložky vo vzťahu k ustanoveniam zákona zakotvujúcim ochranu spotrebiteľa. V prípade žaloby o zrušenia rozhodcovského rozsudku je potrebné posudzovať rozhodcovskú doložku aj v súvislosti a následne vydaným rozhodcovským rozsudkom. Pokiaľ takáto doložka obsahuje klauzulu zneužívajúcu a poškodzujúcu spotrebiteľa z hľadiska uplatnenia jeho hmotnoprávných nárokov, nie je realizovateľná. Dohodu o rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve je možné pripustiť za predpokladu, že podmienky ustanovenia rozhodcu a dohodnuté podmienky účastníkom garantujú spravodlivé konanie a rovnaké zaobchádzanie a posudzoval z uvedeného hľadiska uvedenú rozhodcovskú doložku, z ktorej doložky bez akýchkoľvek pochybností vyplýva jednoznačné riešenie prípadného majetkového sporu prostredníctvom Slovenského arbitrážneho súdu, pričom táto doložka neumožňuje za daných okolností voľbu iného ako rozhodcovského súdu. Navyiac z tejto klauzuly vyplýva, že spotrebiteľ je týmto rozhodnutím viazaný, pretože ide o rozhodnutie konečné a záväzné. Z uvedených obchodných podmienok nevyplýva nijaká možnosť pre spotrebiteľa využiť svoje právo pre uplatnenie nároku z majetkového sporu na všeobecnom súde. Žalobkyňa v prípade zakotvenia rozhodcovskej doložky do úverových podmienok nemala žiadnu možnosť individuálne dojednať podmienky obsiahnuté vo formulárovej zmluve a v obchodných podmienkach a z toho teda vyplýva, že je žalobkyňa v značnej nerovnováhe vo vzťahu k dodávateľovi pri uplatňovaní svojich práv. Neprijateľnosť z rozhodcovskej doložky spočíva v tom, že dodávateľ určil spôsob prejednávania prípadného majetkového sporu tak, že spotrebiteľovi bolo zamedzené brániť sa pred všeobecným súdom. Takýmto spôsobom určený a vybraný rozhodcovský súd nemôže založiť legitimitu pre rozhodovanie o veci a preto rozhodcovskú doložku súd hodnotí ako neprijateľnú doložku a teda absolútne neplatnú. Výkon práv a povinností z takejto doložky je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Ďalej skúmal, či sú dané zákonné dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods.1 zák. č. 244/2002 Z.z. V tomto prípade je zrejmé, že pri rozhodovaní boli porušené všeobecné záväzné predpisy o ochrane práv spotrebiteľa, z toho dôvodu je zákonný dôvod pre rozhodovanie o zrušení rozhodcovského rozsudku, preto vyhovel žalobe a rozhodcovský rozsudok zrušil. Ďalej poukázal na to, že žalobkyňa súčasne požiadala v zmysle § 40 ods.2 citovaného zákona, aby súd odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Súd odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, aby nedochádzalo k finančnej ujme na strane žalobkyne, až do právoplatného skončenia predmetnej veci. O trovách konania rozhodol v zmysle 255 ods.1 CSP a účastníkom nepriznal náhradu trov konania, pretože žalovaná v konaní nemala úspech a žalobkyňa si žiadne trovy neuplatnila.

3. Rozsudok napadla včas podaným I. odvolaním žalovaná, a to z nasledovných dôvodov: II. odvolanie podala z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. nakoľko je toho názoru, že Okresný súd Rožňava dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Citovala § 53 ods.4 písm. r/ OZ (ak je vôbec vzhľadom na bod 2. tohto vyjadrenia aplikovateľné) je neprijateľnou podmienkou dojednanie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. „Žalobca“ na úvod Odvolania uviedla, že pri rozhodcovskom rozsudku „nejde o nič iné ako o nový súkromnoprávny kvalifikovaný záväzok, ktorý nemožno porovnávať s judikovaným právom vo forme rozsudku všeobecného súdu.“ ako aj vo vzťahu k žalobcom uvedenému rozhodnutiu českého Ústavného súdu ČR IV. ÚS 174/2002, si dovolila podčiarknuť, že žalobcom prezentovaný postoj českého Ústavného súdu je prekonaný a nanajvýš neaktuálny. Podčiarkla, že Ústavný súd ČR sa vo svojom náleze z 8.3.2011, sp.zn. I. ÚS 3227/07 posunul od zmluvnej koncepcie rozhodcovského konania „viac smerom k jurisdikčnej koncepcii rozhodcovského konania ako k nachádzaniu práva súkromnoprávnym subjektom analogickým a ekvivalentným k súdnemu konaniu a v súlade s platným právom.“ (Bělohávek, A.: Ústavní soud České republiky opustil striktní smluvní výklad koncepcie rozhodčího řízení. Bulletin advokacie, 2011, č. 12, s. 40 a nasl.), z ktorého citovala. Ďalej poukázala na zák. č. 335/2014 Z. z. § 372w (správne § 73 ods.1,2) Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1.1.2015, z ktorého citovala. III. K samotnej zmluve o úvere uviedla, že sa nemôže stotožniť s názorom súdu prvého stupňa, ktorý posúdil zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, a na základe toho zrušil rozhodcovský rozsudok, ktorý priznal plnenie aj nad rámec istiny. V predmetnom prípade je sporné, či v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere možno prisúdiť žalobcovi právny status spotrebiteľa,

a teda či súdom citované ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa sú vôbec aplikovateľné. V zmysle VPPÚ Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods.1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Táto zmluva sa uzatvára podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka ako nepomenovaná zmluva. Žalobcom predložená Zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalobca vstúpil do právneho vzťahu s ňou na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon povolania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Podľa zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania. Na daný prípad je možné aplikovať aj rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, sp. zn. P/0355/01/2012 proti nej bolo konanie zastavené z dôvodu, že „nebol preukázaný spotrebiteľský charakter zmluvy, ktorej všeobecné podmienky boli predmetom kontroly“, preto správny orgán dospel k názoru, že „v danom prípade nie je možné objektívne vyvodiť zodpovednosť účastníka konania za porušenie § 4 ods.2 písm. b) v nadväznosti na § 3 ods.3 a § 7 ods.1 v spojení s § 7 ods.2a), b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, v znení neskorších predpisov.“ Z odôvodnenia rozhodnutia o zastavení konania si žalovaná dovolila citovať. Považovala za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že v čase uzavretia Zmluvy neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Dôkazné bremeno pritom v otázke primeranosti odplaty znáša žalobca, a nie ona. Žalobca teda musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia Zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Pokiaľ sa žalobca dovoláva údajov bánk, koná tak v priamom rozpore s § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je ako merítko považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t.j. nie len bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Navyše žalobca sa opiera o úrokovú sadzbu stanovenú pre banky, ktorá je, samozrejme, nižšia. Správne by mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú pre nebankové, leasingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadá aj žalovaný. Navyiac je možné prevýšenie takejto odplaty a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. K uvedenému je potrebné poukázať na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v ČR, ktorého autormi sú sudcovia NS ČR). Rovnako posudzoval zmluvu aj Krajský súd v Žiline vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6CoE/122/2011, v ktorom zrušil rozhodnutie OS, ktorý zastavil exekúciu z dôvodu, že rozhodcovská zmluva bola v rozpore s normami spotrebiteľského práva, pričom rozhodcovský rozsudok posúdil súd prvého stupňa za rozhodnutie, ktoré priznáva nedovolené plnenie. Avšak KS ZA zrušil jeho rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vzhľadom na to, že OS dospel k záveru o postavení povinného ako spotrebiteľa na základe skutočností, ktoré nepreverenil ani neodôvodnil. Rovnako ako to je v tomto prípade. Žalobkyne sa domáhali určenia absencií náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak ani jediným dôkazom nepoukázali, prečo by sa mala zmluva za spotrebiteľskú považovať. Rovnaký názor zastal opäť Krajský súd v Žiline. Rozhodnutie, ktorým bol návrh zamietnutý je vedené pod sp. zn. 5C/159/2012 zo 6.3.2013. Rozsudok Okresnému súdu potvrdil Krajský súd v Žiline, sp. zn. 7Co/208/2013 z 28.8.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 3.10.2013. Z rozhodovacej činnosti Okresných súdov je všeobecne známe, že len málokedy sa vysporiadajú s námietkou účelu poskytnutých finančných prostriedkov, a bez

uvedenia dôkazov, o ktoré sa opreli posúdia zmluvy o úvere obchodnoprávneho charakteru ako zmluvy spotrebiteľské. S obdobným prípadom sa vysporiadal aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvé stupňa. Okresný súd Žiar nad Hronom rovnako posudzoval zmluvu o úvere, podpísanú za účelom povolania a vyhodnotil ju ako spotrebiteľskú vo svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 10C/122/2013-71 z 10.9.2014. Krajský súd Banská bystrica 25.11.2015 Rozsudkom sp. zn. 14Co/1553/2014, z ktorého citoval. V predmetnom prípade poukázala aj na Rozsudok Okresného súdu Košice I, ktorý 21.6.2016 pod sp. zn. 19C/289/2014 zrušil rozhodcovský rozsudok len v časti. Odôvodnil to nasledovne: „dôvody zrušenia rozhodnutia ak sa vzťahujú len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, pretože súčasne dotknutú časť je možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.“ Následne v zrušenej časti vrátil rozhodcovskému súdu v súlade s § 47 ods.2,3 zák. č. 335/2014 Z. z. v znení neskorších predpisov a doplnkov. V. Vzhľadom na uvedené „žalobca“ navrhla, aby odvolací súd podľa § 391 ods.1 C.s.p. v platnom Rozsudok Okresného súdu Rožňava, č. k. 5C/12/2014, z 18.8.2016, zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalovaná žiadala úhradu trov konania, ktorý jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrili žalobkyne a uviedli, že nesúhlasia s dôvodmi odvolania uvádzanými žalovanou, ktoré sú uvedené v odvolaní z 18.8.2016. Majú za to, že žalovaná vo svojom odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, resp. iné podstatné okolnosti, či právne dôvody, ktoré by neboli predmetom skúmania v doterajšom priebehu konania, pričom sa v celom rozsahu stotožňujú s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. K dôvodom odvolania uvádzaným v predmetnom odvolaní považujú za potrebné uviesť, že v predmetnom konaní nedošlo k žiadnemu nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, ani súd na základe vykonaných dôkazov nedospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie prvostupňového súdu považujú za spravodlivé a odôvodnené pre obe strany a vydané v súlade so zákonom. Majú za preukázané, že Okresný súd Rožňava sa vyporiadal so skutkovým stavom dostatočne a spravodlivo, na podklade čoho aj vydal predmetné rozhodnutie, ktoré obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu, je hlboko analytické, argumentačné, zrozumiteľné, a tak neopochybuje odvolaciemu súdu žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť, a z tohto dôvodu neobstoja ani argumenty žalovanej uvedené vo vyjadrení. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadajú, aby odvolací súd napadnutý Rozsudok Okresného súdu Rožňava z 18.8.2016 v súlade s § 387 Civilného sporového poriadku ako vecne správne potvrdil.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp.

poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

8. Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

9. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

10. Žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

11. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné: V predmetnom prípade žalovaná považovala za sporné, či v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere možno prisúdiť žalobkyniam (resp. ich právnej predchodkyňi) právny status spotrebiteľa. Súd správne postupoval, keď považoval prejednávany spor za spotrebiteľský, lebo mal za to, že žalobkyňa nebola podnikateľom. Odvolací súd sa s uvedeným v plnom rozsahu stotožňuje a vychádzajúc zo svojej rozhodovacej činnosti je bežné, že žalovaná vyhnúť sa posudzovaniu zmluvy ako spotrebiteľskej, bez vedomia spotrebiteľa krížikom vyznačí použitie finančných prostriedkov na výkon povolania. O tom, že uvedené nastalo aj v prejednanom spore svedčí fakt, že zmluvu, ktorú predložila žalobkyňa je bez akéhokoľvek označenia použitia poskytnutých finančných prostriedkov. Okrem uvedeného žalobkyňa v čase podpisovania zmluvy bola starobnou dôchodkyňou. Rovnako správne súd posúdil zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodov, ktoré jasne a zrozumiteľne uviedol, ku ktorým odvolací súd nemá čo dodať, a na základe čoho zrušil rozhodcovský rozsudok. Použitie Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona zakotvujúcim ochranu spotrebiteľa pred Obchodným zákonníkom bolo už vyriešené viacerými rozhodnutiami NS SR (3 MCdo 14/2014, 6 MCdo 4/2012, 3 MCdo 12/2014), na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje a stotožňuje sa s nimi. Žalovaná ďalej poukazuje na zák. č. 335/2014 Z. z. § 73 ods.1,2 Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1.1.2015, ktoré sa však vzťahuje na spotrebiteľské rozhodcovské konania, ktoré neboli ukončené do účinnosti zákona, teda nie na prejednaný spor.

12. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. Žalovaná nebola úspešná v odvolacom konaní, preto jej náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná a žalobkyniam v súvislosti s nim žiadne trovy nevznikli.

15. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.